

PILSĒTAS SAPNIS

Es gribu pārbaudīt, vai mana pilsēta ir tāda,
Kā manos sapņos rādās.
Tālab es paņēmu savu sapni un iešu,
Kur Vincents sasējis saules, tējnīcas un kviešus,
Un es likšu savu sapni uz mazām augļu koku ielām,
Uz augļiem pašiem
Un uz diviem biksēm pusmastā bērniem, kas šķielē,
Uz dēju sētām,
Uz izklaidīgiem suņiem un uz kreimenēm izklaidus sētām.
Visiem es pielikšu klāt savu sapni
Un salīdzināšu, vai ir tas pats.
Pie greizajām jumtu dzegām es domāšu, cik labi, ka
mans sapnis arī ir greizs,
Bet nedrīkst, nedrīkst nekad mans sapnis būt nepareizs.
Tā ar manu sapni kā pasi mani ielaidīs pilsētas ielās
Divi biksēm pusmastā bērni, kas peļķēs uz mākoņiem
šķielē.
Parole: "Mūžīgais mākonis."

Un es iegāju pilsētā un uzliku savu sapni uz akmeņiem
spīviem
Un redzēju — tie vecāki pat par manām aizsenām
iepriekšējām dzīvēm.
Viņos dus faraoni un saules, kas viņus apņē.
Mēs nesapņojam pilsētu. Mēs esam sapnis, ko pilsēta
sapņo.